

Milly
Johnson
Teetä
auringon-
kukkien
kahvilassa

BAZAR

Milly
Johnson

Teetä
auringon-
kukkien
kahvilassa

Suomentanut Irma Rissanen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Irma Rissanen
Englanninkielinen alkuteos *Afternoon Tea at the Sunflower Café*
© Milly Johnson, 2015
Kannen suunnittelu Laura Noponen

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-418-7

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Mummolleni.

Naiselle, joka rakasti leivoksia ja oli koko maailman paras siivooja.

Minulla on ikävä sinua.

Fiksu nainen jättää ennen kuin tulee jätetyksi.

MARILYN MONROE

Prologi

Pogley Topin kylässä, hiljaisen kujan varrella sijaitsee kahvila, joka jää ohikulkijalta helposti huomaamatta. Kahvilan keltavalkoraidallinen markiisi on haalistunut ja oven yläpuolella olevan kyltin maalista suurin osa on rapissut pois. Kuluneessa kyltissä lukee paikan nimi: Auringonkukkakahvila. Mutta jos ei anna arkisen julkisivun hämätä ja astuu sisään, saapuu viihtyisään tilaan, jonka auringonkeltaiset seinät ovat pirteät kuin päivänpaiste ja jonka suloisien sinisiä verhoja koristavat pienet auringonkukat. Kaiken kukkuraksi kahvilan ikkunasta avautuu koko kylän kaunein näkymä vieressä solisevalle joelle.

Kahvila toivottaa kävijänsä lämpimästi tervetulleeksi, ikään kuin se nauttisi olostaan eniten silloin, kun sen täyttää puheen sorina ja nauru. Monet kahvilan omistajan herkulliselle iltapäiväteelle osallistuvista naisista ovat hieman kuin kahvila itse. Heidän arkisen ulkokuorensa sisälle kätkeytyy uskomaton määrä voimaa ja kauneutta.

Kahvilan seiiniä koristavista lukuisista auringonkukkatauluista näyttävien sijaitsee oven vieressä. Taulun ylvään kaunottaren alle on kirjoitettu runo:

Auringonkukan tavoin
ole rohkea, ole avoin
pää pystyssä loista,
älä lannistu,
vaan toista:
varjot jää taa,
kun vain uskaltaa.

Tämä on tarina kolmesta naisesta, jotka eivät lannistuneet, vaan löysivät itsestään rohkeuden loistaa kuin auringonkukkakedon ylväimmät kukat.

Luku 1

Kun Jimmy Diamond ilmoitti Dellalle torstaiaamuna, ettei tämä voisikaan pitää perjantaina vapaapäivää, miehellä ei ollut aavistustakaan siitä, minkälaisen tapahtumasarjan hän sysäisi käyntiin.

Della napisi, ettei voinut enää muuttaa suunnitelmiaan, koska oli menossa entisen pomonsa eläkkeellelähtöjuhliin.

Mutta Jimmy kieltäytyi.

Della oli työskennellyt Jimmyn alaisena 15 vuotta. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun pomo ei suostunut myöntämään vapaapäivää. Jimmy oli ehkä saattanut mutista vähän, mutta tiesi kyllä, ettei Dellalle kannattanut ryppyillä, sillä tätä uskollisempaa työntekijää ei yksinkertaisesti ollut olemassa. Della piti aina Jimmyn puolia, hoiti likaiset hommat hänen puolestaan ja peitti tämän jäljet. Sen harvan kerran, kun Della tarvitsi iltapäivän vapaaksi käydäkseen hammaslääkärillä tai vanhan äitinsä luona, Jimmy suostui mielihyvin.

Jos Jimmy olisi suostunut myös nyt, tätä tarinaa ei olisi koskaan kerrottu ja elämä olisi pyörinyt samaa rataa kuin jo vuosien ajan. Eräs nainen olisi jatkanut onnettoman suhteen onnettomampana osapuolena. Eräs toinen nainen olisi puolestaan syönyt pienen maan edestä suklaatryffeleitä. Mutta Jimmy Diamond sanoi ei.

Ivanka, Jimmyn toimistoapulainen, raahautui torstaiaamuna töihin kyyneleet silmissä ja heikossa kunnossa. Vatsatauti oli iskenyt, eikä työstä ollut tekemään töitä, joten Della passitti hänet takaisin kotiin. Muutaman vastaväitteen jälkeen Ivanka suostui ja lupasi olla kunnossa viikonlopun jälkeen. Sitten Jimmy pyyhälsi sisään ja ilmoitti viettävänsä iltapäivän golfkentällä ja palaavansa vasta tiistaina. Kun Della muistutti olevansa perjantain vapaalla, Jimmy heitti kätensä ilmaan ja ilmoitti, ettei toimisto voisi tyhjänäkään olla. Jimmy olisi poissa ja Della oli itse juuri lähettänyt Ivankan kotiin. Ei voinut mitään. Toimistopäällikkönä oli Dellan vastuu olla paikalla, etenkin nyt, kun oli niin kiireistäkin. Ennen vanhaan siivoojia oli kolmetoista tusinassa, mutta nykyisin kysyntä oli niin suurta, että he olivat kultaakin kalliimpia. Oli siis yksinkertaisesti paljon tärkeämpää, että Della olisi toimistolla vastaamassa puhelimeen kuin Whitbyssä mussuttamassa tuulihattuja ja juomassa lämmennyttä valkoviiniä muovimukista jonkun ukkelin juhlist, joka ei edes muistaisi, kuka Della oli, Jimmy totesi ponnekkaasti.

”Miksi ihmeessä entinen pomoni ei muistaisi minua?” Della tiuskaisi. ”Oletko unohtanut, että hän oli pomoni pidempään kuin sinä?”

Jimmyn ilme pehmeni. Della arvasi, että mies oli aikeissa muuttaa taktiikkaa.

”Voi Dells”, Jimmy huokasi anteeksipyytävästi. ”*Tietysti* hän muistaa sinut. Mutta hän ei *tarvitse* sinua samalla tavoin kuin minä. Minun on *pakko* mennä viikonlopuksi golfaamaan Pookie Barnesin kanssa. Se on vähintä mitä voin tehdä sen jälkeen, kun hän siirsi asiakkuutensa Halpasiivoukselta meidän firmaamme. Hän aikoo jopa suositella meidän siivoojiamme liikekumppaneilleen. Roy Frog ei kuulemma ilosta hyppelä.”

Jimmy naureskeli omalle vitsilleen. Roy Frogin Halpasiivous ja Jimmyn firma olivat pitkäaikaisia kilpakumppaneita. Della tiesi

toki, että Jimmyn liehittelyn ansiosta Halpasiivouksen suurin asiakas, Pookie Barnes, oli vaihtanut siivousfirmaa nopeammin kuin paitaa.

”Siitäkin huolimatta hän yritti vedota pomoonsa vielä kerran. ”Jimmy...”

”Et olisi päästänyt sitä Ivankaa kotiin.” Jimmy heristi Dellalle sormeaan, aivan kuin tilanne olisi ollut hänen vikansa. Pomo puhui toimistoapulaisestaan aina ”sinä Ivankana” ikään kuin tämä olisi joku satunnainen kausityöntekijä, jonka nimeä oli vaikea muistaa, vaikka nuori nainen oli todellisuudessa työskennellyt siivousyritys TimantinKiillossa vakituisesti jo puoli vuotta.

”Tuoliinco hänet olisi pitänyt kahlita?” Della puuskahti. ”Eikä hänestä siinä kunnossa olisi mitään hyötyäkään ollut.”

”Olen minä heikommassakin kunnossa töitä painanut.”

”No sepä hienoa, mutta se tyttö oli kyllä oikeasti kipeä, sen nyt näki jo kaukaa. On kaikille parasta, että hän viettää tämän päivän sängyssä.”

”Niin... Taidat olla oikeassa. Sänky on sille tyypille paras paikka”, Jimmy virnisti. ”Lähetä sille entiselle pikkupomollesi lahja pahoittelujen kera.”

”Ei se varmaan ehtisi ajoissa.”

”Lähetä pullollinen samppanjaa. Minun piikkiini. Pikatoimituksena.”

Dellan silmät olivat pullahtaa päästä. Jimmy Diamond oli niin pihi, että pieraisikin sisäänpäin. Mies olisi mieluummin vaikka leikannut pallinsa pois kuin maksanut yhtään ylimääräistä yhtään mistään. Puhumattakaan samppanjan lähettämisestä pikatoimituksena tyypille, jota ei edes tuntenut.

”Tiedän kyllä, mitä sinä ajattelet”, Jimmy arveli osuen täysin oikeaan. ”Enhän minä yleensä firman piikkiin. Mutta kun sinun *täytyy* olla toimistolla perjantaina. Tämä on liian kiireistä aikaa. Dells kiltti, älä ole minulle vihainen.”

Jimmy katsoi Dellaa parhaimmalla koiranpentuilmeellään.

”Okei, Della. Mitä minun pitää tehdä, ettei tästä tulisi riitaa? Haluatko, että anelen? Katso nyt, minä rukoilen sinua!” Jimmy polvistui ja risti kätensä Dellan edessä.

”Nouse ylös, senkin hölmö”, Della tokaisi, tehden parhaansa ollakseen leppymättä.

”Rakastan sinua, Della. Tiedät, että rakastan!”

Kunpa vain... Della mietti.

”Ja koska tunne on molemminpuolinen, et mene niihin tyhmiin juhliin, vaan lähetät sille ukkelille samppanjaa, eikö niin?”

Jimmy osui harvinaisen oikeaan.

”Ole kiltti ja suostu, Dells, ihana ystäväni”, Jimmy ruikutti, kunnes Della hymyili ja Jimmy sai tahtonsa läpi – jälleen kerran. Tarvittiin vain millin verran flirttailua, pikkiriikkinen hipaisu sekä aavistuksen vetoava ääni, ja Della oli Jimmyn edessä sulaa vahaa. Oli ollut jo 15 vuotta. ”Älä nyt sitten kuitenkaan ihan villiinny. Että ei mitään hemmetin Dom Perignonia sentään. Kuohuvat ne edullisemmatkin viinit.”

Nyt Jimmy kuulosti jo enemmän omalta itseltään. Ei ollut mennyt sentään ihan sekaisin, Della tuumasi. ”Niin joo, ja tilaapa samalla myös meidän muorille suklaata, jookko? Parasta laatua, iso rasia.”

”No jos on pakko”, Della huokaisi.

Della oli odottanut kovasti entisen pomonsa läksiäisjuhlia, mutta Jimmy tarvitsi häntä. Ja Jimmy oli hänelle aina se tärkein, samoin kuin hän Jimmyle. Riippumatta siitä, mitä Jimmyn tyyperä vaimo Connie (tai Lady Loka, kuten Della häntä kutsui), kuvitteli.

Luku 2

Cheryl Parkerin koko maailma oli yhden ainoan tunnin sisällä heittänyt kuperkeikkaa ja hänen sisuskalunsa olivat lentäneet pellolle. Siltä Cheryliltä ainakin tuntui, kun hän seiso i pikku-ruisessa keittiössään pidellen tärkeässä kädessään paperia, joka muutti hänen elämänsä kertaheitolla.

Cheryl toivoi, että elämä olisi kuin digiboksi. Silloin hän olisi voinut kelata sitä taaksepäin hetkeen juuri ennen kirjekuoren avaamista. Miksei hän ollut laittanut kirjekuorta sivuun ja lähtenyt töihin? Silloin Gary olisi avannut sen ensin ja hänellä olisi ollut koko päivä aikaa sepittää joku tekosyy. Sellainen, jonka Cheryl olisi ehkä uskonutkin, ja elämä olisi jatkunut samanlaisena kuin aina. Cheryl nyt kuitenkin *oli* avannut kuoren, jonka sisältöä oli mahdoton unohtaa. Vain tunti sitten hän oli laittanut aamiaista kahdelle. Gary oli suihkussa, eikä mikään poikennut tavallisesta torstaiaamusta. Enää kaksi työpäivää ennen kivaa viikonloppua, joka oli tarkoitus viettää Garyn kanssa tavanomaisen leppoisasti: ensin kalaa ja ranskalaisia Kalaonni-grillistä lauantailounaaksi ja sitten illalla pullollinen viiniä ja pari olutta komedia-sarjaa televisiosta katsellen. Mutta nyt Cheryl oli yksin – sinkku – eikä pystynyt ajattelemaan muuta kuin tätä hetkeä. Hänen sydämensä oli revitty irti ja tallottu tuusan nuuskaksi.

Posti jaettiin sinä aamuna poikkeuksellisen varhain. Cherylille ja Garylle tuli kolme kirjettä: yhdessä mainostettiin jotain typerää hilavitkuttimia, toisessa oli muistutus Cherylin hampaslääkäriajasta ja kolmannessa pankin lähettämä neljännesvuositainen tiliote. Cheryl avasi kuoren, jolloin hänelle selvisi, että tiillä, jolla olisi pitänyt olla 4720 puntaa, ei ollut pennin pyörylää.

Cherylillä ei ollut aavistustakaan, miten pitkään seiso i keittiössä paikalleen jähmettyneenä Garyn lorvehtimista kuunnellen. Hän kuvitteli, miten yläkerrassa Gary kuivasi paksua vaaleanruskeaa tukkaansa pyyhkeeseen, suihkautti vartalolleen Axea ja pukeutui autuaan tietämättömänä painajaisesta, johon hänen pitkäaikainen tyttöystävänsä oli juuri törmännyt. Sitten Cheryl kuuli Garyn tulevan portaita alas ja näki, miten keittiön ovi avautui. Garyn katse liimautui Cherylin pitelemään paperiin. Kun Gary sitten vilkaisi Cherylä, mies tajusi Cherylin ilmeestä välittömästi, mitä tämä oli saanut selville.

Cheryl in ääni oli pelkkää käheää korahtelua. ”Missä rahat ovat, Gary? Mihin ne ovat kadonneet?”

Kysymys oli tietysti turha, koska Cheryl tiesi vastauksen jo valmiiksi. Niin ironiselta kuin se kuulostikin, hän olisi voinut lyödä koko omaisuutensa vetoa, että rahat olivat kilahtaneet vedonvälittäjän kassaan viimeistä lanttia myöten.

Gary räpytteli silmiään, kuten aina hermostuessaan. Cheryl tiesi miehen yrittävän kuumeisesti kehitellä jotain uskottavaa selitystä.

”Tätä sinä et kyllä ikinä usko...” Gary lopulta aloitti. Siinä olet kyllä oikeassa, Cheryl ajatteli. Hän oli halunnut uskoa miehen selityksiin joka ikinen kerta, kun oli niitä kuullut, ja joka ikinen kerta tämä oli pettänyt hänen luottamuksensa.

”Kokeile.” Syvällä sisimmässään Cheryl toivoi Garyn sanovan jotain, joka korjaisi kaiken. Mutta vielä syvemmällä sisimmässään hän tiesi, että se oli turha toive.

”Ei sun ollut tarkoitus tietää siitä mitään. Toivoin saavani rahat takaisin ennen kuin huomaat mitään”, Gary selitti hiuksiaan haroen. ”Voi hemmetti, Chez, olen tosi pahoillani. Luulin ihan oikeasti, että tällä kertaa voittaisin rahat. Sen oli tarkoitus olla viimeinen kerta. Olisin voittanut rahat meille. Ja va-”

”EI!” Cheryl kivahti niin kovaa, että yllättyi itsekin. ”Tuohon sinä et kyllä vetoa. Uskallakin!”

Mies oli käyttänyt täsmälleen samoja sanoja 18 kuukautta sitten tuhlattuaan vedonlyöntiin rahat, jotka Cheryl oli työllä ja tuskalla säästänyt koeputkihedelmöitystä varten. Garyn tarkoitus oli ollut kuulemma kaksinkertaistaa, parhaassa tapauksessa jopa kolminkertaistaa, summa. Varman vinkinkin hän oli saanut. Sisäpiiristä. Sillä ei voinut mennä pieleen. Cheryl muistaisi hevosen nimen koko loppuelämänsä: Babyface. Gary oli sijoittanut hevoseen joka pennin. Varmaan voittajaan, joka jäi kakkoseksi. Cheryl oli lohduttanut Garyä, kun tämä oli itkeä pillittänyt. Hän oli sanonut antavansa anteeksi, kunhan tämä olisi viimeinen kerta eikä mies pelaisi uhkapelejä enää koskaan. Ja Gary oli luvannut. Hän ei löisi vetoa enää koskaan, ei hevosesta, ei koirasta, ei mistään. Ja niin Cheryl oli ryhtynyt taas säästämään joka pennin. Kaiken kukkuraksi, tyhmä kun oli, hän oli säilyttänyt heidän yhteisen pankkitilinsä, koska oli halunnut näyttää Garylle, että luotti tämän sanaan ja kykyyn muuttua.

Nyt Cheryl tajusi vihdoinkin, ettei Gary muuttuisi koskaan. Heidän tarinansa päättyisi tähän. Tosiasiassa se oli päättynyt jo silloin 18 kuukautta sitten. Sen jälkeen he olivat olleet täysin hukassa ja nyt eksyneet lopullisesti. Kymmenen vuoden ajan Cheryl oli kuunnellut pelionnestaan vakuuttuneen miehensä höpö höpö -lupauksia siitä, miten ”tähän aikaan ensi vuonna olemme miljonäärejä”. Vaan kuinka ollakaan, he asuivat edelleen samassa pienessä vuokra-kämpässä, jonka tapeteista puski home läpi, ja jonka oma piha oli pelkkä haave vain. Kymmenen vuoden ajan Cheryl oli elänyt

noidankehässä, jossa hän ensin laittoi rahaa säästöön teekannuun, sitten Gary pelasi palkkansa, Cheryl käytti säästönsä, Gary lupasi parantaa tapansa, lopetti pelaamisen muutamaksi kuukaudeksi ja pelasi sitten palkkansa taas... Tällä kertaa miehen poskilla valuvat kyyneleet eivät hänen sydäntään sulattaisi.

Kun Cheryl muisteli tuota päivää jälkeensä, hän ei muistanut enää tarkasti, kuka oli sanonut ja mitä. Hän oli tehnyt Garylle selväksi, että suhde päättyisi nyt lopullisesti, ja Gary oli tajunnut, että tällä kertaa Cheryl todella tarkoitti, mitä sanoi. Hän oli kysynyt, halusiko Cheryl hänen häipyvän, mihin tämä oli vastannut myöntävästi. Gary oli heitellyt tavaroita matkalaukuunsa, pyyhkinyt kyyneliään ja kertonut Cherylille miten pahoillaan oli ja miten paljon tätä rakasti. Ja että mitä ikinä tapahtuisikaan, hän maksaisi rahat vuorenvarmasti takaisin. Cheryl ei Garyn lupauksia ja vakuutteluja uskonut, ne kun olivat pelkkää hölynpölyä. Sitten Gary oli kävellyt pää painuksissa sille samalle rähjäiselle autolle, joka heillä oli ollut jo kahdeksan vuotta. Käytettynä se oli ostettukin.

Cheryl kuunteli, miten Gary käynnisti auton ja moottori yskähteli. Reikä pakoputkessa oli suurentunut. Kun räminä oli kadonnut jonnekin kaukaisuuteen, Cheryl tukahdutti pienen nyyhkäyksen. Se, mikä häntä ja Garyä oli pitänytään yhdessä niin pitkään, oli viimein kohdannut voittajansa ja murtunut.

”Nyt et kyllä!” Cheryl komensi itseään. ”Sen miehen takia et enää itke. Ei kyyneltäkään enää! Olet pillittänyt jo ihan tarpeeksi.”

Vuosien varrella kyyneleitä oli virrannut ainakin viiden siivous-ämpärillisen verran. Hän olisi hyvinkin voinut liittää joukon jatkeeksi vielä yhden, mutta ei uskaltanut tirauttaa pisaraakaan, koska seurauksena olisi voinut olla vesiputous.

Jokin rusahti Cherylän sisuksissa. Todennäköisesti nälkä ilmoitteli itsestään, mutta ääni kuulosti ja tuntui siltä, kuin hänen sydämensä olisi hajonnut.

Cheryl heitti tilioitteen työtasolle ja tarttui siivouslaukkuunsa. Aamun ensimmäinen työtehtävä oli herra Ackworthin talon kuukausisiivous, mikä oli kamalaa, koska mies käskytti häntä kuin koira. Sen jälkeen vuorossa oli suursiivous hänen lempi-asiakkaansa luona. Suursiivoukseen tarvittiin kaksi siivoojaa, minkä huono puoli oli se, että tänään hän joutuisi työskentelemään yhdessä Ruth Fallisin kanssa, joka oli varsinainen laiskamato. Päivän lopuksi oli vielä toimistosiiivous. Tiedossa oli pitkä ja rankka työpäivä.

Juuri sellaista Cheryl toisaalta tarvitsikin, koska silloin hänen olisi pakko keskittyä vain ja ainoastaan töihin. Miten helppoa elämä olisikaan, jos huolet voisi pyyhkiä pois puhdistusaineella ja siivousliinalla? Cheryl havahtui mietteistään tajutessaan, että päivä synkkenisi entisestään. Jatkossa hän joutuisi lastaamaan siivousvälineensä auton sijasta bussiin.

Kosto on suklaisen suloinen

Connie Diamond on aina kuvitellut olevansa aviomiehensä sydämen valittu. Kun Connie saa tietää Jimmyn pelanneen likaista peliä viimeiset kaksikymmentäneljä vuotta, on hetki kypsä kostolle.

Della Frostick, Jimmyn oikea käsi Diamond Shine -siivousyrityksessä, on läpeensä kyllästynyt pomonsa jatkuvaan suhmuroidiin ja sen peittelyyn. Kun Della saa viimein tarpeekseen, ryhtyy hän punomaan juonta miehen pään menoksi yhdessä Connien kanssa. He päättävät tehdä miehen elämästä selvää perustamalla kilpailevan yrityksen.

Onnistuakseen suunnitelmassaan Connie ja Della tarvitsevat tuekseen koko Diamond Shinen henkilökunnan sekä omia asiakkaita. Alkaa kilpajuoksu ajan kanssa, eikä sitä helpota yhtään Dellan siivouskeikka hurmaavan suklaamestarin talossa.

Milly Johnson johdattaa *Teetä auringonkukkien kahvilassa* -kirjassaan lukijan kaupungin parhaaseen kahvilaan nauttimaan ystävyiden voimasta, rakkaudesta ja riemusta – suklaata tietenkään unohtamatta!

